

Във връзка с приемствеността между двамата преводачи пиететът на Пенчо Славейков към Гьоте, Хайне или Пушкин се отразява и в ранните преводачески опити на Гео Милев. Едва при замислянето на списание „Везни“ той изрично подчертава императива да се излезе от тези гьотевски настроения. През този период вече можем да говорим за ясното очертаване на цикъл автори на модерността, различен от „авторите“ на „Мисъл“ и на Пенчо-Славейковата антология, който фаворизира „романския символизъм“ (и в който задължително присъстват Шарл Бодлер и Пол Верлен). И разликата въобще не се измерва с езиковите предпочитания и изменянето на „тевтонското“. П. П. Славейков не се обръща само към автори, принадлежащи към модерното, дори афиширането им като такива го настройва скептично. Както свидетелства и подборът на антологията „Немски поети“, целта е представянето на поетичното, плъзгането над многообразието му, през унасянията в блянове, въздигания на мисълта или прости идилични радости. Съставителят, ярко заявил своята дистанцирана позиция в уводното представяне на автора, се наслаждава на играта на словото и бисерите на поетичното, като при случай може да остроумничи за посредствеността на настроенията на изборния за превод автор.

За новото поколение след „Мисъл“ „играта“ на преводача е отстъпила пред изискването за приближаване до първообразеца. Образната система на оригинала се възприема като неприкосновена, явяваща каноничния модел на модерната поезия. Преводът на Гео Милев показва приближаването към немския текст, но като канонични той възпроизвежда и образи, дошли от българския превод на предходника.

Вглеждането в поетичните преображения на Ницшевите призови отгатък тезите, отгатък поучителния тон на цитирането (Н. Георгиев) показва други зависимости, по-очевидни в съпоставката. На първо място, настоячивите цитати между двата превода, както и разбирането за титаничната фигура на философа, наречен „Прометей“, издават здравата свързаност между поколенията на българския модернизъм, туширайки твърденията на всяко, че е първооткривател на новото. И оттук, на второ място, добре би било да ревизираме разбирането за отношението между център и периферия. Неизбежното за „периферията“ изобретяване на „центъра“ разглежда тъкмо по отношение на Германия, и респективно на немскоезичните автори, Миглена Николчина, като преводът е избраното средство за „конструиране“ на желаната литература. Тя нарича П. Славейков „най-неуморният конструктор“ в българската литература. Но от гледна точка на следходника в средишно положение застава не първообразецът (от „центъра“), а българският му („перифериен“) преводач. След-